

del af fattigdommen i den tredje verden skyldes udbygning, protektionisme og den pengepolitik, som rige vestlige lande fører over for en række ulande. I den forbindelse vil jeg gerne nævne strukturtilpasningsprogrammer, som i særlig grad giver kvinderne problemer, og hvor kvinderne faktisk bliver tabere.

Og for kort tid siden blev det sociale topmøde afholdt i København med emnet social udvikling og fattigdomsbekæmpelse. Her blev det meget klart, at kvinderne er blandt de fattigste af de fattige i verden, men samtidig er kvinderne også livsnerven i den sociale udvikling og helt centrale i bekæmpelsen af fattigdom.

I den tredje verden er kvinderne også ryggraden i udviklingen af landbruget og står for en bæredygtig udvikling, som verdenssamfundet efterlyser, til sikring af vores fælles naturgrundlag og bekæmpelse af miljøødelæggelse. Derfor blev en af hovedkonklusionerne fra topmødet også meget klar: Hvis verden skal afskaffe fattigdom, skal der satses aktivt på kvinderne på alle områder. Kvinderne er nøglepersoner, og udviklingen hænger meget nøje sammen med kvindernes stilling i samfundet.

Kvindernes grundlov, CEDAW-konventionen, er FN's konvention om afskaffelse af diskrimination af kvinder. Den blev vedtaget i 1979 og ratificeret i Danmark i 1983. Konventionen kræver ligestilling for kvinder på alle livets områder: politisk, økonomisk, socialt og kulturelt. Den indtager en meget betydningsfuld plads blandt de internationale menneskerettighedsstraktater, fordi den bringer den kvindelige del af menneskeheden i fokus. Konventionen er tiltrådt af 139 lande, men det går mildt sagt ikke særlig godt med at få den efterlevet.

På menneskerettighedskonferencen i Wien og befolkningskonferencen i Kairo blev der opnået væsentlige forbedringer for kvinderne, især på konferencen i Kairo, hvor debatten og kampen for reproduktive og seksuelle rettigheder for kvinder blev det centrale. Det blev en magtkamp på værdier, hvor kvinderne vandt over Vatikanstaten og fundamentalisterne.

Nu står vi så over for afholdelsen af den 4. kvindekongress med en række helt centrale emner, men det dokument, der ligger til forhandling, giver anledning til problemer og vanskeliggør både en konstruktiv dialog og mulighederne for at opnå gode resultater. En meget stor del af teksterne er desværre fortsat til diskussion, og allerede vedtagne beslutninger fra både Wien og Kairo skal genoptages.

Netop befolkningskonferencens definitioner og vedtagne tekster om kvinders reproduktive og seksuelle rettigheder er til fornyet forhandling. Det beklager vi stærkt i SF. I SF mener vi, at den danske delegation skal arbejde stærkt for, at udgangspunktet for forhandlingerne skal være de allerede vedtagne og hårdt tilkæmpede rettigheder fra Wien, Kairo og det sociale topmøde i København.

Her lægger vi afgørende vægt på kvinders reproduktive og seksuelle rettigheder, men også på de økonomiske rettigheder, bl.a. retten til at eje jord – som ikke er en selvfølge for kvinder i udviklingslandene – og retten til uddannelse både for piger og kvinder. Uddannelse for kvinder er nøglen til, at kvinder aktivt kan deltage i alle samfundets forhold, påvirke den demokratiske beslutningsproces og få indflydelse på samfundets udvikling.

Under forberedelserne til kvindekongressen har NGO'erne været meget aktive og meget deltagende. Det er helt afgørende for, at vi kan få et godt resultat, at der er et samspil mellem kvindeorganisationer bredt taget, kaldet NGO'erne, og de folkevalgte repræsentanter.

Vi synes blot, at vi stærkt må beklage, at NGO-forum antagelig ikke bliver placeret tæt på den officielle konference. Vi anser det for at være en nødvendighed, at der er meget, meget tæt kontakt mellem den officielle konference og NGO'ernes. Vi oplevede jo i København, hvor nødvendigt det var, og vi vil stærkt opfordre til, at man fortsat arbejder på, at det kan blive resultatet.

Her i Danmark kan vi sige at vi er kommet langt med hensyn til ligestilling mellem mænd og kvinder sammenlignet med udviklingslandene, men bruger vi vores egen målestok og sammenligner os med de nordiske lande, er der sandelig lang vej tilbage. Man kan blot læse Ligestillingsrådets rapporter.

I Danmark er der stadig større arbejdsløshed for kvinder end for mænd, og de allerdårligst stillede i vores samfund er også kvinder. Der skal også sættes fokus på kvindernes manglende ligestilling i Danmark.

Til slut vil jeg gerne sige: SF støtter dagsordenen, og jeg vil understrege nødvendigheden af at fortsætte rækken af verdenskvindekongresser og af, at der sikres en opfølgning af den 4. verdenskvindekongress og de tidligere afholdte konferencer og topmøder både nationalt og internationalt, og det vil sige, at kvinder skal have en central placering i Danmarks fattigdomsbekæmpende udviklingsbistand.